

Lauritzen-prisen.

Rejselegat 2009 til skuespilleren Hans Holtegaard. Motivering v. redaktør Teater 1, kulturjournalist og anmelder, Rikke Rottensten, Kr. Dagblad.

"Smagsdommerne" havde været i Vendsyssels hovedstad, Hjørring. Her havde de set en teaterforestilling "Helvede over og himlen under Tom Waits Teaterkoncert", og var nok mest kommet, fordi der selvfølgelig dels var presset hårdt på - det skal man jo for at få smagsdommere til at rykke ud - dels fordi det var Niels Hausgaard der havde været med til at skrive forestillingen. Men det var ikke ham, de havde med sig hjem fra besøget i det nordjyske. Åbenbaringen - og sådan lød de, sådan så de ud, da de talte om ham: Det var skuespilleren Hans Holtegaard. Kendte ham gjorde de ikke for alvor, for der er temmelig langt fra København til Hjørring, ikke før nu. Og nu ville de godt nok ikke sådan glemme ham med det første. Fantastisk lød det, tænk at sådan en kraft, sådan en mand gik rundt deroppe og ikke havde lagt billet ind på en stor karriere i København.

Nu kan jeg røbe, at man ikke behøver have haft sin gang ret længe i Hjørring før end navnet Hans Holtegaard har sat sig i ens hukommelse. For nordenfjords har han spillet en helt afgørende, central og uomgængelig rolle for teaterlivet i den by, hvor han har sat sin synlige præg på kultur- og teaterlivet, siden han droppede det med at være elektriker og mere og mere koncentrerede sig om karrieren som skuespiller og musiker. Han startede som folde-ud- mand og rockmusiker i Slåbrok band for at tage sin form og stadig stå som en afgørende kraft på og for Vendsyssel Teater til de mindre; men markante biroller det er blevet til i danske film som bl.a. "Vikaren" og "Gaven" for at tage nogle af de seneste.

Hans Holtegaard er en sjælden skuespiller i dansk teater. Han er helt og aldeles uglamourøs, han fører sig ikke frem med store armbevægelser, han er præget af sin egn og sit lokalområde, han taler klart og kontant vendelbomål, og dermed er alt næsten også sagt: For hvis ikke man besidder en særlig naturkraft, ikke har et talent med en særlig gennemslagskraftig styrke, så er alle disse karakteristika lig med en teaterkarriere på amatørniveau. Men Hans Holtegaard har ikke været fremmed overfor nogle teatergenrer og typer: Han har spillet et hav af børneforestillinger, han kan synge Elvis så det runger, han kan spille ægteskabsdramaer, komedier, revy, for når man indskriver sig til en karriere på et egnsteater i en teaterby som Hjørring, så skal man turde kaste sig ud i alt - og det har han gjort i en grad, så man i dag aldrig ved, hvad der venter en med Hans Holtegaard. Det kom bag på mange, da han sidste efterår spillede en af de store roller i dansk teater, nemlig Meyer i "Indenfor murene" med helt nye facetter ikke bare til sit eget talent, men i den grad også til rollen . ... og ingen der så den fremragende "Prinsesserne" glemmer hans fortrukne farlige og forfærdende patriark.

Hans Holtegaard har gjort sit særpræg til sin styrke. Ved at holde fast i sig selv, giver han os andre en særlig og helt afgjort herlig teateroplevelse. Hans humor er underspillet i en grad, så man sidder i åndeløs spænding og forventning for, om der er overhovedet er en pointe med det, han er ved at fortælle - eller hvad? Med sit geografiske udgangspunkt er han gennemsyret af en ro og tyngde, og en evig hemmelighedsfuldhed. Hvad sker der inde bag den runde facade, bag det ansigt, der røber, at der inden for sker en masse, men det er slet ikke sikkert, vi andre bliver delagtiggjort i det hele. Vendelboer bralrer ikke sådan ud med alt og intet. Her bliver der ikke sagt mere end højst nødvendigt, men et enkelt velvalgt ord sagt med den rigtige, sikre betoning er bestemt også nok til at vi alle

sammen - også os der ikke er indfødte - forstår hvad Hans Holtegaard mener.

For en skuespiller er det helt essentielt at rumme hemmeligheder. Men når man er rigtig god, er der ingen grund til at holde sig selv som en hemmelighed. Derfor er vi glade for, at kunne give Hans Holtegaard JL-Fondets rejselegat.